

MILAN
MILAN
RYNT
RYNT

Ů
NĚ
KDE
ME
ZI
NI
KDE
A
NI
KDY

MILAN NĚKDE
MEZI
NIKDE

RYNT A
NIKDY

Copyright:

Autor: Milan Rynt, 1999

Ilustrace: Milan Rynt, 1999

<http://www.milanrynt.cz>

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

ISBN: 978-80-87976-77-7

1. elektronické vydání

2014

ZAČÁTEK

I.

Jsem nervózní –
otevírám svoje tělo
Tělo, které jsem si tak dlouho opotřebovával
Tělo, které rostlo, hojilo rány a lámalo se
a které mě dovedlo až sem

Tělo, které
Nevypadá nijak vyjimečně,
Možná, že je i poněkud pokřivené
a místy nesprávně vybarvené
ale které má možná i vnitřek

Tělo, které leží na stole
pod reflektorem
pravidelně oddechuje
a usmívá se

Moje náhradní

Ruce se mi třesou
(mám zapůjčené oči a ruce – nic víc
k pitvě nepotřebuji – až skončím,
vše zase vrátím do skladu)
Jentaktak že neupustím skalpel na zem –
- Šestičlenná komise se shovívavě tváří že to neviděla -
a moje tělo je umyté jako
snad ještě nikdy

Jeden ze členů komise mi na chvíli půjčuje
svoje ucho, aby mi mohl připomenout
jakou cenu mají moje zapůjčené oči a ruce
a abych si dal pozor až budu řezat
Pak mi dává pokyn abych začal

Rád bych ještě něco řekl, ale nemám ústa
A tak tisknu pevněji skalpel,
přikládám jej k hrudi
těsně pod krkem
a řežu

Divím se, jak se skalpel lehce boří
do hrudního koše
Kosti jsou měkké jako papír
Když je rozříznu, teče z nich
šedivá omáčka
Nechápu jak se tělo mohlo vůbec udržet
na nohou
Jeden z členů komise si něco zapisuje do notesu
a mě to vyvádí z míry
Ale mám jenom oči a ruce a
Tak řežu dál, nic jiného mi nezbývá
Řežu do pravidelně se zvedající a klesající hrudi
a tělo se konečně podélně rozevívá
jako škeble
a já mohu nahlédnout dovnitř

Jsem tím pohledem uchvácen
a vzpamatovávám se teprve
když předseda komise významně
zakašle a zabliká

Se spěchem odkládám skalpel, беру do rukou
pytel na odpadky
a začínám zevnitř vytahovat jednu věc po druhé

Úplně jako kouzelník, říkám si s pýchou

Jako první nahmatám srdce
Je malé, kulaté a průsvitné
jako skleněná koule
Uvnitř sedí malý človíček, cosi na mě volá
a zoufale gestikuluje rukama
Ale já nic neslyším

Předseda komise mi dává znamení
že mohu pokračovat
a já házím srdce do pytle
Zahlédnu, jak se tříští na malé kousky,
jak se človíček chvíli snaží zavrtat do země
a jak se začíná dusit naším vzduchem
a pak už musím vyndat další věc

Topení
Je to jen zmenšenina radiátorů
které se dají vidět všude
Malý obdélník s žebry z něhož vyčnívají
různé trubky
Ještě trochu hřeje
Musím si na pomoc vzít klíč a odšroubovat přívody
abych ho mohl hodit do pytle za srdcem

Vyndáním radiátoru se uvnitř těla uvolňuje
spousta vody a krve

a tak musím udělat
zespodu do zad díru
a chvíli počkat, až tekutina vyteče

Tělo dlouze vzdychá, jako by se mu tím ulevilo

Všímám si, že spolu s vodou vyteklo na zem
i několik ryb
a tak je také házím do pytle
Jsou to žraloci
ale bez úst, takže bezcenní

Pokračuji ve vyndávání
Tentokrát vytahuji žaludek –
igelitový pytlík
ve kterém je spousta věcí
Každou z nich musím
komisi ukázat:

nůžky,
hrst mravenců
ucho
telefon
neotevřenou láhev s pivem
pár balíčků k příštím Vánocům
s mým jménem na cedulce
dámskou podprsenku
bílého krále, věž a střelce, černého pěšce
a kus šachovnice
papouška v kleci
řidičský průkaz
ponožku

několik hlav
rodné číslo a číslo mých bot
mlýnek na maso
vařič
a skleněné oko

Komise si vše zapisuje
a já věci opět skládám do žaludku
a žaludek házím do pytle

V těle už toho moc nezbývá
Postupně vyndávám flétnu z krku
dvě tři košile namotané na žebrech
převodovku
klavír
obnošené kalhoty
pneumatiku
gumové kosti z nohou a rukou
provázky a hadičky
osm sádrových trpaslíků
sošku Svobody
budík, žárovku, květináč s jakousi rostlinou,
pár kamenů
nákladní auto
akvárium, mýdlo a ručník
a nakonec prasátko s nastřádanými drobnými

A to už je všechno

Prázdné tělo vypadá žalostně
jako splasklý potápěčský oblek
s otevřeným zipem na bříše

Nebo jako velká slupka od banánu
Všímám si, že na mě spiklenecky mrká
jedním okem
jako by mě povzbuzovalo

Z mých náhradních očí mi náhle,
neznámo proč, tečou proudy slz

ale já si toho nevšímám
Dostávám se do extáze:
Ještě zbývá hlava

Poohlížím se
svýma náhradníma očima
po něčem
čím bych otevřel hlavu
a jeden z členů komise mi podává obrovskou lžičku
na roztloukání hlav
Svírám lžičku obouma rukama
a vši silou s ní roztloukám lebku

Oloupávám vršek
sahám dovnitř
a vyndávám
malou, otlučenou
zamykací skříňku

Bezradně se ohlížím
Chci ji otevřít ale nemám klíč

Hledám pomoc u členů komise
Ale ti jen stojí a usmívají se

Chce se mi křičet, ale když se o to pokouším
vypadává mi jedno oko
Očima se křičet nedá, zjišťuji

Beru skříňku znovu do rukou
a mlátím s ní o stůl

Stůl se rozpadá na kousky,
tělo se sesouvá na zem
a dostává škytavku

Komise pořád jen stojí a usmívá se
Napřahuji ruku
jak nejmíc to jde
a chci skříňkou mrštit o protější stěnu
Něco praská
Ruka se mi láme v rameni
a letí vzduchem i se skříňkou v prstech

Skříňka konečně naráží na stěnu
a rozbíjí se

Zpočátku nic nevidím
Myslím si, že mě oklamali,
zdá se mi, že uvnitř nic není,
že všechny ty umělé oči, umělé ruce,
všechno byl jen podvod,
a svou jednou rukou začínám škrtit
předsedu komise
Ale těsně předtím,
než ztrácím zrak
zahlédnu,

že se ze skříňky přece jen něco vykutálelo
Něco malého
černého
a neohrabaného

Je to želva
Malá, scvrklá, šestinohá,
dvouocasá, zastaralá, porostlá mechem,

studená, poloslepá, hloupá, pomalá,
dávno vyhynulá, hladová,
polomrtvá

želva

Plazí se po podlaze
a nechává za sebou červenou stopu
Z nakřápnutého krunýře jí teče krev
a ona natahuje hlavu jak nejvíc to jde
aby našla bezpečný úkryt
Protože všem musí být hned jasné
že sem vůbec nepatří

Vidím, jak míří k mému tělu
aby se v něm schovala,
jak šplhá nahoru po stehně,
jak padá a překuljuje se na záda,
jak se znovu snaží obrátit na břicho...

Ale v tom okamžiku na ní šlape
jeden z asistentů bojujících s mou rukou
který křupnutí vůbec nepostřehne –

má radost
že se mu konečně podařilo
odříznout mi zbylé oko
a nezlomit přitom skalpel...

II. (KONEC ZAČÁTKU)

Dveře nemocnice za mnou zaklaply
a žárovka na stropě se rozsvítila

Stojím tu pouze já

Vedle mě leží černý pytel
s nápisem VYŘAZ.
a pod nohama se mi plazí kousky krys

Nic nevím
Nic necítím

Snad jen zadrátovanou hlavu
prázdnou díru v břiše
nové kosti
a pytle po těch přede mnou

Nevím však, že jsou to pytle po těch přede mnou
a že tohle je tunel

Myslím si, že jsem první

Dokonce ani nevím, že tohle je začátek
A tohle je začátek

Nic nedělám
Nevím co mám dělat

Zatím se jen upřeně dívám na seznam věcí,
které mi dali s sebou
a které budu v životě nejvíc potřebovat
a snažím se něco víc vyčíst z toho jediného slova
které je tam napsáno

žiletka

